

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.568/2018/4. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Tantics Attila ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a Fügedi Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Fügedi Attila ügyvéd) által képviselt **alperes neve** (címe) alperessel szemben személyiségi jog megsértése miatt indított perében a Miskolci Törvényszék 13.P.20.811/2017/28. számú ítélete ellen az alperes részéről 29. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét részben megváltoztatja és az alperes által fizetendő elsőfokú perköltséget 27 390 (huszonhétezer-háromszázkilencven) forintra, az alperes által az állam részére fizetendő feljegyzett kereseti illetéket pedig 34 434 (harmincnégyezer-négyszázharmincnégy) forintra leszállítja. Kötelezi a felperest, hogy - külön felhívásra - fizessen meg az államnak 1566 (ezeröttszázhatvanhat) forint feljegyzett kereseti illetéket. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 5000 (ötezer) forint másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes és az alperes szomszédok. Az alperes az ingatlanán egy staffordshire terrier fajtájú kutyát tartott, amely a felperest és a házastársát a kertben többször megugatta, továbbá egyszer - fiatalabb korában - rá is ugrott a felperesre. Mivel a felperes és a házastársa emiatt féltek a kutyától, a felek megállapodtak abban, hogy amennyiben a felperes vagy a házastársa valamilyen tevékenységet végeznek a kertben, jelzik ezt az alperes felé, aki a kutyát bezárja a kenneljébe. Ezen felül az alperes az ingatlanok közös oldalhatárán álló drótkerítésre - az utolsó két kerítésrész kivételével - nádszövetet helyezett azért, hogy a kutya ne lásson át a felperes kertjére, a kerítés nádszövettel le nem fedett része azonban továbbra is átlátható maradt.

2016. június 7. napján, a kora délutáni órákban a felperes az ingatlana kertjében málnát szedett. A málnaszedési szándékát - a megbeszélteknek megfelelően - egy kézintéssel jelezte az alperesnek, aki azt fogadta is, ennek ellenére a kutyát nem zárta be a kennelbe. Ezért a kutya azonnal ugatni kezdte a felperest, majd hirtelen átugrott a kerítésen, rátámadt a felperesre és megharapta a lábát. A felperes próbált elmenekülni, de elesett, ezért a kutya test szerte több helyen újra megharapta őt. A felperes kiabálására az alperes fia: **S. Z.** átugrott a kerítésen és rászólt a kutyára, mire az felhagyott a támadással.

A felperest az Országos Mentőszolgálat az Oktatókórház és Rendelőintézet Sürgősségi Betegellátó Osztályára szállította, ahol a bal fülkagylóján több felületes fognyomot, az arcán 1-1 centiméteres fognyomot, a bal felkar alsó harmad hátsó felszínén 1 darab 3 cm-es, felette 2 db 1-1 cm-es nem meghatározott mértékű izomsérüléssel járó harapott sebet, a bal felkar alsó harmad külső felszínén 3 cm-es, a bal könyök külső felszínén 1 db 10 centiméteres, nem meghatározott kiterjedésű izomsérüléssel járó harapott sebet, a jobb könyök pontosan nem meghatározott felületén 3 cm-es harapott sebet, a jobb lábon a második lábközépcsont ujjperc közti ízület magasságában a háti felszínen 3 cm-es, a talpon 1,5 centiméteres harapott sebet, a jobb lábszár középső-alsó harmad határán 4 db 3 mm-es harapott sebet, a hasfal bal oldalán felületes harapott sebet, a jobb csípőlapát felett 4 db felületes harapott sebet, a jobb kéz III-IV. ujjak háti felszínén felületes csikarásokat, valamint a jobb lapockatáján 3 cm-es bevérzést rögzítettek, megállapították ugyanakkor, hogy a csuklófeszítés rendben, az ujjakon érzés, keringéskiesés nincs, a jobb láb I-es ujjá alappercének háti felszínéből viszont kiszakadt egy „apró” csontdarab. A sebeket műtőben, altatásban, halasztott öltések alkalmazásával látták el. A felperest 2016. június 14. napján bocsátották haza, ezt követően mozgásszervi rehabilitációs kezelésen vett részt.

A kutyatámadás következtében a könyök felett részlegesen sérült háromfejű karizom szövődménymentesen, maradványtünetek nélkül gyógyult. Az izomsérüléssel azonos magasságban a támadást követő hat hét elteltével orsócsont felőli idegkárosodást állapítottak meg a felperesnél, amely gyengült erejű csukló-, valamint I., II. és III. ujjfeszítéssel és alkarzsibbadással jár. Ez az idegsérülés azonban nem a harapás közvetlen következménye, azt az izomsérülés helyén kialakult heg idegre gyakorolt nyomása vagy más ok: a háromfejű karizom fokozott igénybevételét igénylő bármilyen foglalkozás vagy sporttevékenység is előidézhette. A felperes szakértői vizsgálatokor észlelhető további tünetei: a bal kezujjak hajlító erejének, illetve a marok fogó képességének gyengése, a bal vállízületi mozgások beszűkülése, a válltól a kezujjra kiterjedő izomerő gyengülése nem hozhatóak összefüggésbe az orsócsont felőli idegkárosodással, azok a korral együtt járó természetes ízületi, és/vagy idegrendszeri betegség következményei lehetnek. A felperes ugyanakkor a kutyatámadás következtében testi és lelki traumás eseményt élt át, amely miatt középsúlyos akut stressz reakció alakult ki nála.

A felperes a keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:43. §-ának a) pontjában megjelölt testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát azáltal, hogy a tulajdonát képező eb megharapta őt. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az alperest 500 000 Ft sérelemdíj, valamint 50 000 Ft kártérítés megfizetésére, utóbb azonban a keresetét 500 000 Ft sérelemdíjra leszállította, figyelemmel arra, hogy az alperes már a pert megelőzően felajánlott és megfizetett neki 32 400 Ft-ot, amelyet ő a perindítást követően a teljes vagyoni kárának megtérítéseként elfogadott.

Az alperes nem vitatta, hogy megsértette a felperes testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát és egyezségi ajánlatot tett 150 000 Ft sérelemdíj megfizetésére vonatkozóan, amelyet azonban a felperes nem fogadott el. Ezt meghaladóan a sérelemdíj iránti kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy 2016. június 7. napján a kutyája a felperesre támadt és őt test szerte több helyen megharapta. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 500 000 Ft sérelemdíjat, valamint 30 000 Ft perköltséget, az államnak pedig 36 000 Ft feljegyzett kereseti illetéket. Megállapította, hogy 153 582 Ft állam által előlegezett költség az állam terhén marad.

A határozatának fellebbezett részét azzal indokolta, hogy az alperes a személyiségi jogsértés tényét és a felperes sérelemdíjra való jogosultságát maga is elismerte, ezért csupán azt kellett eldönteni, hogy a felperest milyen összegű sérelemdíj illeti meg. E körben a Ptk. 2:52. §-ának (3) bekezdése alapján figyelembe vette azt a köztudomású tényt, hogy a perbelivel azonos fajtájú és fizikai adottságokkal rendelkező kutyának az emberre történő támadása súlyos - végzetes, akár halált okozó - következménnyel is járhat, különösen akkor, ha egy felpereshez hasonlóan idősebb korban lévő, védekezésre kevésbé képes ember a támadás célpontja. Értékelte azt is, hogy az alperes felróhatóan járt el, hiszen a felek megállapodása és a felperes jelzése ellenére a kutyát a támadást megelőzően nem zárta be a kenneljébe, továbbá a kutya átlátását akadályozó nádszövetet sem helyezte fel végig a közös oldalkerítésre. Kiemelt jelentőséget tulajdonított annak, hogy a felperest a támadás folytán nagyon sok sérülés érte, emiatt műtetre, hétnapos kórházi ellátásra és rehabilitációs kezelésekre is szorult. A pszichológus szakértő szakvéleménye igazolta továbbá, hogy a lelki egészsége is sérült, hiszen középsúlyos akut stressz reakció alakult ki nála. Ezért - noha azt nem bizonyította, hogy a többi egészségügyi panasza a kutyatámadással függ össze - a sérelemdíj iránti igénye nem volt eltűzött. Utalt rá, hogy az alperes nem igazolta azt, hogy a felperes - a kutya ingerlésével, hergelésével - közrehatott az őt ért kárban, így a sérelemdíj mérséklésének nem volt helye.

A per tárgyának értékét 600 000 Ft-ban határozta meg, hiszen a meg nem határozható pertárgyértékbe a bírói gyakorlat szerint beleolvad az 550 000 Ft sérelemdíj és kártérítés iránti igény. Ez alapján megállapította, hogy az alperes lényegében teljes egészében pervesztes lett, ezért a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (1952. évi Pp.) 78. §-ának (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján kötelezte őt a le nem rótt 36 000 Ft illeték és a felperes jogi képviselői munkadíjból álló perköltsége megfizetésére.

Az alperes a fellebbezésében azt kérte, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben változtassa meg és az általa fizetendő sérelemdíjat 350 000 Ft-ra szállítsa le. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a felperes sérelemdíjra vonatkozó igényét 150 000 Ft összegben elismerte és az elismert összegben felül kötelezte őt 500 000 Ft sérelemdíj megfizetésére, így túlterjeszkedett a kereseti kérelmen. Sérelmezte továbbá, hogy az elsőfokú bíróság nem bírálta el a kártérítés iránti keresetet, amely megalapozatlan volt, hiszen a perre ebben a körben nem adott okot. Rámutatott, hogy ezt a ténytet, valamint a sérelemdíj részbeni elismerését a perköltség körében is figyelembe kellett volna venni.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet fellebbezett részének helyes indokai alapján történő helybenhagyását kérte.

Az ítéletábra fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének azt a rendelkezését, amely a jogsértés tényét megállapította, valamint az alperest a fellebbezésben foglalt összegben sérelemdíj megfizetésére kötelezte (1952. évi Pp. 253. §-ának (3) bekezdése). A fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között kizárólag abban foglalt állást, hogy a fellebbezésben hivatkozott okból szükséges-e az alperes által fizetendő sérelemdíj leszállítása, az elsőfokú bíróság megsértette-e az eljárási szabályokat azzal, hogy nem döntött a kártérítés iránti keresetről, továbbá jogszerű-e a perköltségre és a le nem rótt illetékre vonatkozó elsőfokú döntés.

A fellebbezést az ítéletábra az 1952. évi Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt a per főtárgya tekintetében alaptalannak találta.

Az elsőfokú bíróság az alperest a per tárgyát képező személyiségi jogsértéssel okozati összefüggésben mindösszesen 500 000 Ft tőkeösszegű sérelemdíj megfizetésére kötelezte, ami azt jelenti, hogy az alperesnek ezen felül további sérelemdíjat nem kell fizetnie a felperes részére, ilyen kötelezettsége tehát a felperes felé megtett, de általa utóbb elutasított egyezségi ajánlat alapján sem áll fenn. Ezért az elsőfokú bíróság nem terjeszkedett túl a kereseti kérelmen, így az alperes erre hivatkozással alap nélkül kérte az általa fizetendő sérelemdíj leszállítását.

Miután a felperes az 550 000 Ft megfizetésére irányuló keresetét a sérelemdíj összegére, azaz 500 000 Ft-ra leszállította, az elsőfokú bíróságnak nem kellett döntést hoznia arról, hogy a felperest megilleti-e az az 50 000 Ft kártérítés, amelyet az eredeti kereseti kérelme még tartalmazott. Ezért az alperes ezzel ellentétes érvelése sem foghatott helyt, így a fellebbezés a per főtárgya tekintetében nem volt alapos.

Annak a ténynek, hogy az alperes a sérelemdíj iránti keresetet részben elismerte, a perköltségről történő döntés során nem volt jelentősége, hiszen az elismerés nem terjedt ki az utóbb megalapozottnak bizonyuló teljes követelésre, így az 1952. évi Pp. 80. §-ának (1) bekezdését nem lehetett alkalmazni.

Azt ugyanakkor, hogy a felperes a keresetét 50 000 Ft-tal leszállította, az elsőfokú perköltség körében figyelembe kellett volna venni, méghozzá akként, hogy a felperes a leszállított kereset, azaz 50 000 Ft erejéig pervesztesnek minősül, a leszállításra ugyanis az adott okot, hogy a felperes a perindítást követően a teljes vagyoni kárának megtérítéseként elfogadta az alperes által a pert megelőzően felajánlott és megfizetett 32 400 Ft-ot. Így a felperes pernyertessége csupán a 600 000 Ft perértékű megállapítási kereset és 500 000 Ft sérelemdíj erejéig állapítható meg. Erre tekintettel az elsőfokú eljárás során a felperes 95,65%-ban, az alperes pedig 4,35%-ban lett pernyertes.

Ezért a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése, valamint az 1952. évi Pp. 81. §-ának (1) bekezdése alapján a 36 000 Ft összegű feljegyzett kereseti illetékből az alperes a pervesztességének arányában 34 434 Ft-ot, a felperes pedig 1566 Ft-ot köteles az államnak megfizetni.

Az elsőfokú eljárás során a felek a jogi képviselőik munkadíját előlegezték meg, amelynek összegét az ítéletábra a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (R.) 3. §-ának (3) bekezdése alapján mindkét fél esetében 30 000 Ft-ban határozta meg, és arra - az ügyvédek alanyi adómentessége folytán -

általános forgalmi adót nem számított fel. E perköltségből a felperes a pernyertességének arányában 28 695 Ft, az alperes pedig 1305 Ft megtérítését követelhette az ellenfelétől, amelyek összevezetését követően a felperes 27 390 Ft elsőfokú perköltségre tarthatott igényt (1952. évi Pp. 81. §-ának (1) bekezdése).

A kifejtett okok miatt az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét az 1952. évi Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján ennek megfelelően részben megváltoztatta, egyebekben pedig helyben hagyta.

Az alperes fellebbezése a per fő tárgya tekintetében nem vezetett eredményre, így a másodfokú eljárásban teljesen elvesztés lett. Köteles ezért a felperes jogi képviselői munkadíjból álló másodfokú perköltségének megfizetésére (1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése), amelynek összegét az ítélet tábla 150 000 Ft másodfokú perérték alapulvételével - általános forgalmi adó nélkül - 5000 Ft-ban határozta meg (R. 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése). A elvesztés alperes a fellebbezése folytán általa előlegezett költségeket maga viseli (1952. évi Pp. 78. §-ának (1) bekezdése).

Debrecen, 2018. szeptember 18.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő